

Rysunek 1: Przykładowa partia gry.

Gra dwóch graczy. Jeden układa kod z czterech kolorów (nazywać będziemy go *koderem*) a drugi stara się go odgadnąć (nazywać będziemy go *dekoderem*).

Dekoder podaje sekwencję czterech kolorów i dostaje od kodera w odpowiedzi informację ile kolorów jest poprawnych i na swoich miejscach a ile poprawnych ale na złych miejscach.

Na rysunku 1 przedstawiono przykładową partię.

Liczbę (ale nie pozycje) kolorów poprawnych i na swoim miejscu koder oznacza w odpowiedzi kołeczkami w kolorze czerwonym, natomiast liczbę (ale nie pozycje) kolorów poprawnych ale nie na swoim miejscu kołeczkami w kolorze białym.

Celem naszym jest napisanie programu, który będzie łamał ukryty kod (grał jako dekodek).

Zamiast kolorów używać będziemy cyfr od 1 do 6.

Zakładamy, że osoba uruchamiająca program jest koderem i zapisała sobie na kartce kod złożony z czterech cyfr.

Program cyklicznie drukuje swoją propozycję kodu (cztery cyfry z zakresu od 1 do 6) i czeka na wprowadzenie przez kodera liczbę czerwonych i liczbę białych kołeczków.

Twój program nie musi łamać kodu minimalną liczbą pytań. Wystarczy, że będzie to robił w kilku pytaniach (maksymalnie ośmiu).

Nie szukaj w sieci takiego programu! Pomyśl nad własnym rozwiązaniem.

Przykłady

W poniższym przykładzie program znalazł poprawny kod po zadaniu pięciu pytań:

```
$ ./mastermind
[1] [1] [1] [1]?
  red: 1
white: 0
[1] [2] [2] [2]?
  red: 0
white: 1
[3] [1] [3] [3]?
  red: 1
white: 1
[3] [4] [1] [4]?
  red: 2
white: 2
[3] [4] [4] [1]?
  red: 4
white: 0
I win
```

W tym przykładzie program wykrył po pięciu pytaniach, że koder oszukał go:

```
$ ./mastermind
[1] [1] [1] [1]?
  red: 1
white: 0
[1] [2] [2] [2]?
  red: 1
white: 0
[1] [3] [3] [3]?
  red: 1
white: 0
[1] [4] [4] [4]?
  red: 1
white: 0
[1] [5] [5] [5]?
  red: 0
white: 1
you are cheating!
```